

4.téma: LÁSKA

Dnes sa s nami podelili manželia Čaučíkovci

1. „Keď budem veľký, chcem byť láskavý“ (porov. C. Mackesy: Chlapec, krtko, líška a kôň). Táto myšlienka môže byť azda vyjadrením postoja, ktorý vstúpujete deťom a mladým v rámci eRka a Dobrej noviny. Z vašich skúseností – akú úlohu zohráva v tomto raste spoločenstvo? Čo je podľa vás pre toto dozrievanie ešte dôležité?

eRko v tomto roku oslavuje 30 rokov svojej existencie, je len v prvej tretine deväťdesiatky, ktorú oslavuje vaša rehoľa od príchodu na Slovensko. Veríme však, že aj ono pomáha kľúčiť rozhodnutiam pre službu druhým.

Pri úvahách nad vašimi otázkami máme pred sebou položené názvy našich ročných tém za posledné štyri roky. Sú to: *Dobrodružstvo pokoja*, *Z malého zrnka strom*, *Aj ty hrdinom* a *Stvorenie pre my*. Snažíme sa cez vedúcich na strestkách podporovať deti v čnostiach. Chceme, aby deti v spoločenstvách objavovali rôzne čnosti pre viac dobrých činov – dôvera, spolupráca, otvorenosť, pre viac pokoja – veľkodušnosť, starostlivosť a pravdivosť, či pre silné spoločenstvo – úcta ku každému, jednota a nezištná služba. Ak sa vedúcemu darí vstúpiť to deťom, je to veľký dar, ktorý ich bude sprevádzať životom. Život v spoločenstve je hlavne teraz v čase „zmenšujúcich sa rodín“ veľká pridaná hodnota. Veľký význam má táto služba nielen pre deti, ale aj pre vedúcich. Každý vedúci strečka je veľa v službe, pri prípravách pre deti aj on osobne rastie. Toto často cítime aj na stretnutiach našich dobrovoľníkov. Sú to ľudia, ktorí v našich očiach nesmierne veľa dávajú druhým, ale ako sami hovoria, cítia, že dostávajú oveľa viac, ako rozдали. Počas pandémie je kreatívna láska to, čo nám pomáha prekračovať hranice a ísť v ústrety druhému.

2. Dobrá novina a eRko ukazujú, že deti a mladí ľudia môžu robiť veľké veci. A súčasne – raz ste sa vyjadrili, že pomôcť deťom rozvíjať schopnosť milovať a prejavovať lásku je tým najväčším darom, ktorý im môžeme dať. Ako vnímate prepojenie lásky a veľkých diel?

Cez Dobrú novinu dávame ďalej ľuďom vianočnú radosť, ktorou nás obdaroval Boh, keď nám dal svojho syna – LÁSKU. Je krásne, že to môžeme robiť cez tradície zdedené od našich predkov, cez spev a vinše požehnaní. Takto deti špeciálnym spôsobom zažívajú šírenie lásky, lebo ony sú pri koledovaní hlavnými aktérmi. Zároveň posielajú svoje vinše a lásku ďalej a ovocie ich dobrovoľníckej práce sa stáva semenom rozvoja ich kamarátov, ktorí sú tisíce kilometrov vzdialení. Vznikajú nové putá a mosty podpory, prajnosti a modlitby z malého Slovenska do krajín subsaharskej Afriky a naspäť. Je to niečo výnimočné, čo deti formuje k solidarite a dávajúcej sa láske, a zároveň niečo, čo vyrástlo na veľké dielo aj z pohľadu tohto sveta.

Takto zažívajú – ako píše biskup Robert Barron – „to, čo je posolstvom či stálym príkazom Biblie: čo ste dostali ako dar, dávajte ďalej ako dar a zažijete, že pôvodný dar sa rozšíri a znásobí. Božiu milosť, práve preto, že je milosťou, si nemôžeme ponechať pre seba. Môžeme ju mať vtedy, keď ju ako dar odovzdáme ďalej.“ Aj my sme obdarovaní, keď pomáhame deťom odovzdávať ďalej dar Vianoc, radosť z narodenia Božieho dieťaťa s radosťou a láskou.

Cez Dobrú novinu sme mali možnosť spoznať aj ovocie práce Misijných sestier služobníc Ducha Svätého a uvedomiť si tak inšpiráciu pre misie a univerzálnosť Cirkvi pri jej službe vo svete. Nech dobrý Pán Boh naďalej požehnáva vaše diela a nové povolania pre misijnú službu.

3. Čo vás vzájomné sebadarovanie v manželstve naučilo o láske?

Veľkým prínosom, s ktorým sme vstupovali do manželstva, je to, že sme obaja vyrastali (aj napriek geografickej vzdialenosti) v podobných prostrediach. Naši rodičia boli v totalite prenasledovaní pre vieru, oboch nás učili svojím príkladom, že služba druhým je samozrejmosťou, že treba vždy myslieť na druhých a že oveľa viac je dávať ako dostávať. S týmto nastavením sme obaja prišli aj k dobrovoľníckej práci s deťmi a do manželstva.

Keďže nemáme vlastné deti, stretávame sa s otázkou, prečo sme ostali sami, prečo sme si deti neadoptovali. My sme toto rozhodnutie postavili ináč. Keďže sme boli v službe eRkárom, povedali sme si, že ak by Pán Boh chcel, aby sme mali deti, dal by nám veľkú rodinu tak, ako sme si to priali. Ak ich nemáme, možno chce od nás niečo iné. Nechceli sme ísť za tým, čo by sme si my sami veľmi priali... Snažíme sa viac žiť život vo väčšom spoločenstve, podporovať sa navzájom, zdieľať svoje radosti a starosti v duchu rady sv. Pavla: „Radujte sa s radujúcimi, plačte s plačúcimi“. Nie vždy sa nám to darí, ale aj to je pekná cesta lásky.

Žijeme v mimoriadnom čase, keď akýkoľvek skutok lásky je azda dôležitejší, ako si myslíme. Žiaľ, aj to nedobré veľmi rezonuje, záleží na nás, kam sa pridáme. Často, keď ochorieme, keď sa niečo zásadné deje v našich životoch, sa pýtame: Prečo práve my? V tomto pandemickom čase, keď vidíme, že mnoho ľudí trpí, zomiera, veľmi bojuje..., sa zdá, že už nie je na mieste otázka, prečo ja. Skôr by sme mali postaviť otázku ináč: keď som neochorel, keď som sa vyliečil, čo mám robiť, čo, Pane, odo mňa chceš, keď so mnou ďalej počítaš. Tak nech sa nám odpoveď na túto otázku darí dennodenne nachádzať a žiť.

Ďakujeme za možnosť podeliť sa a prajeme požehnané dni Zuzana a Maroš

